Muzicieni din Franța

(Grigore Constantinescu – 27 septembrie 2012)

Pentru Festivalul radiofoniei muzicale, a venit de la Paris **Orchestre Philharmonique de Radio France**, dar fără dirijorul său principal, Myjung-Whun Chung, așteptat cu un explicabil interes. Nu este neapărat un motiv de nemulțumire, căci soluția adoptată de organizatori, eficienți prin toate componentele „bordului", ne-a propus altceva decât o înlocuire, prilejuind reîntâlnirea cu întotdeauna bine primitul Ion Marin. Pe agenda supraîncărcată a celor mai apropiate proiecte, figurează la muzicianul român de anvergură internațională Tokyo Metropolitan Symohony, Hamburg Philharmonic, The Metropolitan Opera, Orchestre National de Belgique. Și-a făcut totuși timp, ca să ne „reviziteze", după nu prea recentele sale concerte bucureștene din ediții festivaliere enesciene.

Melomanii știu prea bine faima ansamblurilor orchestrale franceze – este cazul cu **Orchestre Philharmonique de Radio France** – care dispun de o pregătire specială în efectuarea înregistrărilor și transmisiilor radiofonice. Performanța lor este posibilă, chiar dacă evadează din repertoriul național, către cel european. În seara respectivă, fiind alese semnăturile componistice ale lui Antonin Dvorak și Dmitri Sostakovici, ca mesaj artistic, existau condiții, pentru auditori, ca impresiile să fie oarecum deosebite. În **Concertul pentru violoncel** de Dvorak, abundența melosului romantic captează, redarea însă aflându-se învecinată cu numeroasele versiuni interpretative anterioare, ce invită astfel la inevitabile comparații. Violoncelistul chinez Jian Wang, pentru prima oară în dialog cu melomanii noștri, este precedat de renumele unei cariere apreciate pretutindeni, în ultimele decenii. Evident, în favoarea unei bune impresii dispune de un sunet calitativ al instrumentului său, depășind oarecum preluările sistemului de amplificare din sala de concert. Cunoașterea muzicii și capacitatea abordărilor stilistice, susținerea replicilor cu ansamblul acompaniator se situează însă doar în zona informală, explicabilă printr-o anume neimplicare romantică.

Ce așteptăm, mai apoi, de la **Simfonia a 6-a în si minor** de Șostakovici, pentru a ne convinge că am asistat la un eveniment? O demonstrație de artă dirijorală care atinge culmea maturității – ceea ce Ion Marin o dovedește, și un discurs simfonic performant, propriu Orchestrei franceze, altfel spus un spectacol de stăpânire eficientă a acestei superbe lucrări, comunicată nouă „în direct", prin captarea muzicii, transmise prin microfoane, de pe scenă spre publicul audient din Sala Mare a Palatului.